

The Holy See

Pāvesta Franciska
apustuliskā vizīte
Lietuvā, Latvijā un Igaunijā
2018. gada 22.–25. septembrī

**TIKŠANĀS AR VALSTS AUGSTĀKAJĀM AMATPERSONĀM,
SABIEDRĪBAS PĀRSTĀVJIEM UN DIPLOMĀTISKO KORPUSU**

Viļņā, Prezidenta pils laukumā
22. septembris 2018

[Multimedia]

Prezidentes kundze,
valdības un diplomātiskā korpusa locekļi,
sabiedrības pārstāvji,
augsti godātās amatpersonas,
dāmas un kungi!

Iemesls priekam un cerībai ir tas, ka šo svētceļojumu pa Baltijas valstīm varu uzsākt Lietuvas zemē, kura, kā to teicis svētais Jānis Pāvils II, ir “dedzīgas mīlestības pret reliģisko brīvību klusa lieciniece” (*Sagaidīšanas ceremonija, Viļņa, 1993. gada 4. septembris*).

Es pateicos jums, prezidentes kundze, par sirsnīgajiem sagaidīšanas vārdiem, kurus man veltījāt savā un savas tautas vārdā! Vēlos ar jūsu starpniecību sveikt visu lietuviešu tautu, kura šodien man atver savu māju un savas tēviņas durvis. Mīļi jūs visus sveicu un izsaku sirsnīgu pateicību!

Šī vizīte notiek īpaši svarīgā brīdī jūsu tautas dzīvē – laikā, kad jūsu valsts svin neatkarības pasludināšanas simto gadskārtu.

Šo gadu simteni iezīmējuši daudzi pārbaudījumi un ciešanas, ko jums nācās izturēt (apcietinājumi, deportācijas un pat mocekība). Svinēt neatkarības simtgadi nozīmē atrast mazliet laika, lai apstātos, un atdzīvināt savā atmiņā piedzīvoto, lai saskatītu saistību ar visu, kas jūs ir kaldinājis kā nāciju. Tādējādi jūs atradīsiet atslēgu, pateicoties kurai spēsiet stāties pretī šodienas izaicinājumiem un orientēties uz nākotni dialoga un savstarpējās vienotības gaisotnē, panākot to, ka netiek izstumts neviens no iedzīvotājiem. Katra paaudze ir aicināta pagātnes cīņas un sasniegumus uzskatīt par savām cīņām un sasniegumiem un šajā tagadnes mirklī pagodināt savu tēvu piemiņu. Mēs nezinām, kāda būs rītdiena, bet zinām, ka ikvienam laikmetam pienākas saglabāt savu “dvēseli”, kas to veidojusi, kas tam palīdzējusi ikkatru sāpīgo situāciju un netaisnību pārvērst par izaugsmi un kas ļāvusi saglabāt dzīvu un efektīvu šo sakni, kura nesusi šodienas augļus. Un šai tautai ir stipra “dvēsele”, kas tai ļāva stingri turēties un celt! Šādi skan jūsu valsts himna: “Lai tavi dēli no pagātnes spēku sev smeļ,” lai drosmīgi stātos tagadnei pretī.

“Lai tavi dēli no pagātnes spēku sev smeļ”

Lietuva visdažādākajos vēstures posmos pratusi uzņemt un pieņemt dažādu tautību un reliģiju cilvēkus, dodot tiem pajumti. Lietuvā sev dzīvesvietu atrada visi – lietuvieši, tatāri, poļi, krievi, baltkrievi, ukraiņi, armēņi, vācieši... Katoli, pareizticīgie, protestanti, vecticībnieki, musulmaņi, ebreji – visi dzīvoja kopā mierā, līdz parādījās totalitārās ideoloģijas, kas salauza spēju uzņemt un harmonizēt dažādību un sēja vardarbību un neuzticēšanos. Smelt spēku no pagātnes nozīmē pievērsties savām saknēm un uzturēt vienmēr dzīvu to, kas jūsos ir visautentiskākais un oriģinālākais un kam pateicoties jūs varējāt augt un pastāvēt kā nācija. Runa ir par toleranci, viesmīlību, cieņu un solidaritāti.

Vērojot notiekošo pasaulē, kurā pieaug to skaits, kas sēj šķelšanos un pretestību, bieži vien par savu instrumentu izmantojot nedrošību un konfliktus, un to, kas skandina, ka vienīgais veids, kā panākt kādas kultūras drošību un pastāvēšanu, ir citu kultūru iznīcināšana, jums, lietuviešiem, ir sakāms kaut kas oriģināls: “Viesmīlīgi uzņemt dažādību.” Pateicoties dialogam, atvērtībai un sapratnei, tā var kļūt par tiltu vienotībai starp Eiropas austrumiem un rietumiem. Tas var būt nobriedušas vēstures auglis, ko jūs kā tauta sniedzat starptautiskajai kopienai, it īpaši Eiropas Savienībai. Jūs “uz savas ādas” piedzīvojāt mēģinājumus uzspiest vienīgo modeli, kurš anulētu to, kas ir citāds, tiecoties domāt, ka mazākuma privilēģijas ir kas augstāks par citu cilvēku cieņu vai kopējo labumu. Kā trāpīgi norādījis Benedikts XVI: “Vēlēties kopējo labumu un pēc tā tiekties ir taisnības un tuvākmīlestības prasība (...). Jo vairāk mēs darbosimies, lai sasniegtu kopējo labumu, atbildot arī uz tuvākā reālajām vajadzībām, jo iedarbīgāka būs mūsu mīlestība pret tuvāko.” (*Caritas in veritate*, 7) Ilgtspējīgus risinājumus visiem konfliktiem, kas rodas, var rast tikai tad, ja šie risinājumi sakņojas konkrētā uzmanībā pret personām, īpaši pret neaizsargātākajām, un tajā, ka spējam saklausīt aicinājumu skatīties “plašāk, lai pamanītu lielāku labumu, kas būtu ieguvums

mums visiem” (*Evangelii gaudium*, 235).

Šajā nozīmē smelties spēku pagātnē nozīmē pievērst uzmanību gados jaunajiem ļaudīm, kuri, paliekot saistīti ar tautas saknēm, ir ne tikai nākotne, bet arī šīs nācijas tagadne. Tauta, kurā jaunieši atradīs savu izaugsmes un darba telpu, palīdzēs tiem justies kā galvenajiem varoņiem sabiedrības un kopības audekla veidošanas procesā. Tas visiem ļaus ar cerību raudzīties nākotnē. Lietuva, pēc kādas tie sapņo, atkarīga no nemiīgiem pūļiem veicināt tādu politiku, kas iedrošina jauniešus aktīvi iesaistīties sabiedrības dzīvē. Tā, bez šaubām, būs cerības sēkla, jo panāks tāda dinamiska procesa sākšanos, kurā šīs tautas “dvēsele” turpinās ģenerēt viesmīlību – viesmīlību pret svešinieku, pret jauniešiem, pret gados vecajiem ļaudīm, kuri ir tautas dzīvā atmiņa, pret nabagiem un, beigu beigās, viesmīlību attiecībā uz nākotni.

Prezidentes kundze, es jums apliecinu, ka jūs tāpat kā līdz šim varat paļauties uz katoliskās Baznīcas kolektīvajiem pūļiem un darbu, lai šī zeme varētu īstenot savu aicinājumu un būt par vienotības un cerības zemi un tiltu.